

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/27/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200779
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6016200779.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): E. L. E. E. E., F..XX.C. XXXX, T. R. XX, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, so sídlom ul. 9.mája č.1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-VO2-4-013/2015-PK zo dňa 18. mája 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/90/2016-97 zo dňa 31. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BB-VO2-4-013/2015-PK zo dňa 18. mája 2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil Disciplinárny rozkaz č. 4 zo dňa 13. februára 2015 vydaný v prvom stupni riaditeľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“), ktorým podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie, a to zníženie služobného platu o 5% na dobu 1 mesiaca v stálej štátnej službe vo funkcii riaditeľa odboru Poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej aj ako „PZ“) v Žiari nad Hronom, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

2. Prvostupňový orgán uložil žalobcovi disciplinárne opatrenie za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorého sa mal dopustiť tým, že:

- dňa 24. júla 2014 ako oprávnená osoba s loginom E. vykonal lustráciu dotknutej osoby E. T. v IS REGOB, pričom nepreukázal jednoznačný dôvod lustrácie dotknutej osoby, čím porušil článok 7 ods. 1 písm. c/ Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57/2012 o bezpečnostnej politike Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre oblasť informačných systémov v znení Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 115/2012,
- nemal zmenené prvé heslo do IS REGOB, k čomu sa vo vyjadrení kontrolnej skupiny nevedel vyjadriť, čím porušil článok 9 písm. c/ Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 164/2013 o ochrane osobných údajov v znení Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 74/2014.

Uvedeným konaním mal žalobca porušiť základnú povinnosť policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil disciplinárny rozkaz prvostupňového orgánu, bolo krajským súdom zrušené rozsudkom č.k. 24S/113/2015-53 zo dňa 11. decembra 2015, a to pre jeho nepreskúmateľnosť spôsobenú nedostatkom dôvodov. Žalovaný v predchádzajúcom rozhodnutí v odôvodnení neuviedol ako posúdil odvolacie námietky žalobcu, opísal len stanovisko prvostupňového orgánu k odvolaniu a neuviedol svoje vlastné stanovisko. Neuviedol ani to, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil a aké skutočnosti z nich zistil, a to ani minimálne odkazom na správnosť zistení prvostupňového orgánu. Predchádzajúce rozhodnutie žalovaného bolo krajským súdom zrušené, pretože cit.: „...napadnuté rozhodnutie nie je možné preskúmať bez toho, aby z odôvodnenia nebolo možné zistiť, na základe ktorých skutočností bolo rozhodnuté, t. j. ako žalovaný posúdil každú z podstatných odvolacích námietok, ako a na základe čoho v rámci prieskumu celého rozhodnutia dospel k záverom vyjadreným vo výroku rozhodnutia“. Po opätovnom vrátení veci žalovanému bolo jeho úlohou posúdiť všetky podstatné odvolacie námietky a rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

4. V novom rozhodnutí vo veci žalovaný odôvodnil napadnuté rozhodnutie zákonnosťou prvostupňového rozhodnutia, jeho správnosťou založenou náležite zisteným skutkovým stavom a správnosťou právneho posúdenia s tým, že pred jeho vydaním žalobcovi bolo umožnené využiť jeho práva v zmysle § 237 zákona č. 73/1998 Z.z.. Krajský súd mal za to, že prvostupňový orgán dostatočným spôsobom preukázal spáchanie disciplinárneho previnenia, keď vychádzal z toho, že žalobca kontrolnému orgánu a ani počas disciplinárneho konania, neuviedol žiadny preukázateľný dôvod pre vykonanú lustráciu a zároveň prvostupňový orgán si zabezpečil správy od podriadených útvarov a útvaru, ktorý žalobca riadil, z ktorých vyplýva, že tieto neevidovali v roku 2014 ani priestupok ani trestný čin, kde by sa takáto potreba lustrácie vyskytla. Toto vyhodnotil tak, že z týchto skutočností vyplýva, že nebol preukázateľný dôvod túto lustráciu vykonať. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa krajského súdu vyplýva aj to, že sa žalovaný zaoberal všetkými podstatnými odvolacími námietkami. To, že s tým žalobca nesúhlasí, nemá podľa krajského súdu žiadny právny význam. Relevantné argumenty a námietky účastníka konania sú také, ktoré sa týkajú skutkových zistení a spôsobu, akým k nim správny orgán dospel, právneho posúdenia týchto skutkových zistení, a tiež takých procesných pochybení, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie.

5. Krajský súd dôvodil, že odvolacia námietka o nedostatkoch odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ktorá s jeho obsahom nekorešponduje, resp. ktorá sa nevzťahuje ku skutkovým zisteniam, na základe ktorých bol založený výrok rozhodnutia, nemôže byť považovaná za námietku podstatnú, ktorej nezodpovedanie by spôsobilo nepreskúmateľnosť rozhodnutia alebo jeho arbitrárnosť. Prvostupňový orgán zodpovedal námietku uplynutia lehoty na uloženie disciplinárneho previnenia v odôvodnení už tým, že na druhej strane odôvodnenia uviedol, kedy a z čoho sa o disciplinárnom previnení dozvedel. K návrhu na doplnenie spisu o ďalšie registrátorne záznamy ako prílohy k úradnému záznamu prvostupňový orgán v odôvodnení uviedol, že získal tie prílohy, resp. registrátorne záznamy,

ktoré súviseli s disciplinárnym konaním. Posledný z návrhov mal smerovať k preukazovaniu, že informácie tretím osobám mohli poskytnúť iné osoby, a teda smeroval ku skutku, ktorý bol žalobcovi kladený za vinu v oznámení o začatí disciplinárneho konania, avšak ktorý mu nebol kladený za vinu v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia sa vzťahuje výlučne k výroku rozhodnutia, a preto nebol dôvod zdôvodňovať, prečo nebolo návrhu na vykonanie dokazovania vyhovené, keď návrh sa netýkal skutku uvedeného vo výroku rozhodnutia, a preto ani v tejto časti nešlo o podstatnú odvoláciu námietku. Nezodpovedanie tejto nepodstatnej námietky nespôsobilo podľa krajského súdu nezákonnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Ďalej krajský súd poukázal na § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. a uviedol, že odvolací orgán sa práve návrhmi žalobcu musel zaoberať, aby mohol posúdiť, či je potrebné konanie doplniť, alebo či trpí nedostatkami, ktoré je potrebné odstrániť. Žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s návrhmi žalobcu vysporiadal v podstate tak, že sa stotožnil s dôvodmi obsiahnutými v prvostupňovom rozhodnutí.

6. Krajský súd sa otázkou, či bola zodpovednosť voči žalobcovi vyvodená v zákonom stanovenej lehote, zaoberal aj z úradnej povinnosti. Z obsahu administratívneho spisu zistil, že nadriadenému žalobcu bol 16. januára 2015 doručený Úradný záznam o výsledku kontroly vykonanej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradom kontroly, Odborom sťažností a kontroly výkonu štátnej služby z 15. januára 2015, z ktorého mohol zistiť, že žalobca vykonal lustráciu bez toho, aby uviedol dôvod, resp. kontrolnej skupine takýto dôvod nepreukázal a tiež, že si ako užívateľ informačného systému nezmenil heslo. Disciplinárne opatrenie bolo žalobcovi uložené jeho vyhlásením 13. februára 2015. To znamená, že bolo uložené v lehote 30 dní odo dňa, keď sa nadriadený žalobcu dozvedel o výsledku prešetrovania konania žalobcu Úradom kontroly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Podľa krajského súdu nebolo sporné, že išlo o orgán, ktorý bol oprávnený podnet pani T. prešetriť a ktorý takúto kontrolnú činnosť vo vzťahu k žalobcovi bol oprávnený vykonať. Preto lehota 30 dní začala plynúť až odo dňa, kedy sa nadriadený žalobcu dozvedel o výsledku takéhoto prešetrovania, čo bol deň 16. januára 2015.

7. Krajský súd uviedol, že nie je možné od žalobcu požadovať, aby preukazoval, že sa disciplinárneho previnenia nedopustil, keďže by to bolo aj v rozpore so základnými zásadami logiky. Avšak toto nezbavuje žalobcu zodpovednosti za to, že použil informačný systém v súlade so zásadami bezpečného využívania na základe preukázateľného dôvodu. Preto sa krajský súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že žalovaný preniesol dôkazné bremeno na žalobcu a potrestal ho z dôvodu, že žalobca toto dôkazné bremeno nezvládol. Úvaha žalovaného, že žalobca v súvislosti s vykonanou lustráciou neoznačil (ani nepreukazoval) žiadny dôvod a zároveň žalovaný zistil, že takýmto dôvodom nemohlo byť žiadne konanie o trestnom čine alebo priestupku z čoho vyplynulo, že žalobca porušil nariadenie, podľa ktorého na využitie informačného systému musí mať policajt oprávnený a preukázateľný dôvod, je podľa krajského súdu úvahou, ktorá vychádza zo skutočností v konaní zisťovaných, je v súlade s týmto vykonaným dokazovaním a je výsledkom logického uvažovania.

8. Krajský súd dôvodil, že medzi základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. patrí aj povinnosť svedomite plniť úlohy uložené nariadeniami, ak bol s nimi riadne oboznámený. Zo znenia článku 7 ods. 1 písm. c/ Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o bezpečnostnej politike ministerstva vnútra vyplýva, že úlohou policajta ako užívateľa informačného systému je tento užívať len na základe preukázateľného dôvodu oprávňujúceho na prístup do informačného systému, teda bez takéhoto dôvodu nie je oprávnený informačný systém využívať. Využívať ho pritom možno len takým spôsobom, ktorým sa dodržia platné bezpečnostné zásady tak na využívanie informačného systému, ako aj na spracovanie údajov z neho zistených. To znamená, že nadriadený na základe takto uložených úloh policajtovi je oprávnený od neho požadovať oznámenie preukázateľného dôvodu oprávňujúceho policajta na použitie informačného systému. Pokiaľ by tomu tak nebolo, zodpovednosť policajta by bola len iluzórna. Podľa krajského súdu nemôže obstať ani námietka, že mohli existovať iné dôvody oprávneného prístupu do informačného systému za účelom zisťovania údajov o pani T., aké zisťoval žalovaný, pretože žalobca v disciplinárnom konaní ani v konaní odvolacom žiadne takéto dôvody neoznačil. Prvostupňový orgán teda logicky zisťoval existenciu takéhoto dôvodu v rámci kompetencií útvaru, v ktorom žalobca vykonával riadiacu činnosť. Negatívnu skutočnosť, že nemal

oprávnený dôvod na využitie informačného systému pre lustráciu pani T., logicky zisťoval tak, že zisťoval, či existovala pozitívna skutočnosť, to znamená, či oprávnený dôvod mal.

9. Krajský súd ďalej s poukazom na § 59 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol, že toto ustanovenie rieši stret disciplinárneho a trestného konania tak, že dôvodom na zastavenie disciplinárneho konania je len právoplatne skončená trestná vec. V takom prípade, ak by bol žalobca právoplatne v trestnom konaní odsúdený, bolo by úlohou správneho orgánu skúmať, či ide o skutok, ktorý je totožný s disciplinárnym previnením. Podľa krajského súdu preto nemožno nič vyčítať prvostupňovému orgánu a ani žalovanému, že nenašiel dôvody na zastavenie disciplinárneho konania potom, ako zistil, že proti žalobcovi nebolo ani vznesené obvinenie, nie to ešte právoplatne skončené trestné konanie. Takáto úprava je v súlade so zásadou ne bis in idem, ktorá je zakotvená v Dohovore o ochrane ľudských a základných slobôd, konkrétne v Protokole č. 7 článku 4 odseku 1, podľa ktorého nikoho nemožno sťahovať, alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu. Zákon č. 73/1978 Zb. zabraňuje dvojitému trestaniu aj v prípade, že by išlo o disciplinárne previnenie, ktoré nemá znaky trestného obvinenia, a teda ak bolo uložené skôr, potrestanie v disciplinárnom konaní nebránilo vedeniu trestného konania, avšak tak ako je uvedené vo vete za bodkočiarkou § 59 ods. 1 uvedeného zákona, disciplinárne opatrenie sa zruší s účinnosťou odo dňa jeho uloženia, ak bol policajt za ten istý skutok právoplatne odsúdený až po tom, ako bolo disciplinárne opatrenie uložené. Krajský súd v tejto súvislosti uzavrel, že pokiaľ bolo v disciplinárnom konaní zisťované, či bolo vedené trestné konanie voči žalobcovi a v akom je štádiu, tak takéto zisťovanie postačovalo na to, aby oprávnený orgán mohol posúdiť, či sú tu dôvody na zastavenie disciplinárneho konania.

10. Ďalej krajský súd dôvodil, že na disciplinárne konanie podľa zákona č. 73/1998 Z.z. sa vzťahujú jednak ustanovenia upravujúce disciplinárnu právomoc a disciplinárne previnenia v § 50 až § 62, ale aj ustanovenia o konaní vo veciach služobného pomeru, ktoré sú upravené v tomto zákone v § 231 a nasl. Práva a povinnosti účastníkov konania upravuje § 237. Z odseku 2 tohto ustanovenia je podľa krajského súdu nepochybné, že zákon dáva účastníkovi právo nahliadnuť do spisu s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z neho výpisy. Pokiaľ by v súvislosti s právom na vydanie fotokópie obsahu spisu akceptoval názor žalobcu, nešlo by o výklad tohto ustanovenia, ale o jeho rozšírenie, doplnenie o ďalšie právo. Zákonodarcu takúto úpravu prijal v roku 1998, kedy vyhotovovanie fotokópií dokumentov bolo bežnou záležitosťou. To znamená, že ani historickým výkladom by nebolo možné dôjsť k tomu, že právo robiť si výpisy znamená právo na fotokópiu spisu, preto žalobcovi patriace právo upreté nebolo. Do spisu mal možnosť nahliadnuť a robiť si z neho výpisy. Aj v prípade, že by žalobca mal právo na fotokópiu spisu a táto by mu nebola vydaná a bolo by mu umožnené len nahliadnuť do spisu, nešlo by podľa krajského súdu o také procesné pochybenie, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako podstatné vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia a na ktoré by teda súd v rámci preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia mohol prihliadnuť.

11. Podľa krajského súdu si žalobca ustanovenie článku 7 ods. 1 písm. c/ Nariadenia o bezpečnostnej politike vykladá tak, že oprávnený dôvod sa vzťahuje len k spracovaniu informácií získaných z informačného systému a nie aj k ich získaniu. Takýto výklad ale nemá oporu v texte tohto ustanovenia a vymyká sa gramatickému a logickému výkladu. S poukazom na znenie tohto článku krajský súd zdôraznil, že policajt, resp. užívateľ informačného systému zodpovedá za to, že využíva informačný systém a spracúva údaje z neho podľa bezpečnostných zásad. Ďalej, že využíva informačný systém a spracúva údaje získané z tohto informačného systému len na základe preukázateľného dôvodu oprávňujúceho na prístup do informačného systému. Výklad uvedeného článku nariadenia žalobcom je podľa názoru krajského súdu založený na nesprávnej interpretácii predmetného nariadenia, ktorá nezodpovedá jeho obsahu.

12. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného na tom základe, ako sa žalovaný vysporiadal s odvolacou námietkou o nesprávnom postupe pri ukladaní disciplinárneho opatrenia, táto skutočnosť podľa krajského súdu nekorešponduje s obsahom napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa s touto odvolacou námietkou vysporiadal jasne, zrozumiteľne a dostatočne podrobne, keď

uviedol, že disciplinárne opatrenie na zníženie platu 5% na dobu jedného mesiaca je primerané povahе zistených disciplinárnych previnení. Žalovaný zaujal stanovisko, že oprávnený orgán pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliadal na povahu protiprávneho konania a na okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný. Žalobca vedome porušil právnu povinnosť ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. Zo strany žalobcu išlo o závažné porušenie služobnej disciplíny. V jednom konaní mu bolo uložené disciplinárne opatrenie za porušenie povinností vyplývajúcich z dvoch interných predpisov. Správny orgán prihliadol aj na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností, a to najmä na skutočnosť, že žalobca si v krátkom časovom slede pred uložením tohto disciplinárneho opatrenia neplnil svedomite služobné povinnosti. Z toho vyplýva, že tu boli zohľadnené všetky kritériá, na ktoré musí nadriadený prihliadať pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia v zmysle § 56 ods. 2 uvedeného zákona. Pokiaľ žalobca namietal nedostatky vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že v preskúmanom prípade bolo napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdené, a preto treba na ne pozeráť ako na jeden celok. Keď prvostupňový orgán uviedol, že prihliadol aj na v tom čase vedené ďalšie disciplinárne konanie voči žalobcovi v štádiu odvolacieho konania, nebolo to podľa názoru krajského súdu v rozpore s uvedeným ustanovením § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z.

13. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred vydaním prvostupňového rozhodnutia krajský súd uviedol, že konanie o disciplinárnom previnení policajta podľa zákona č. 73/1998 Z.z. sa neriadi správnym poriadkom. Správny poriadok na rozdiel od zákona č. 73/1998 Z.z. ukladá správnomu orgánu umožniť účastníkovi konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. S poukazom na § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. krajský súd zdôraznil, že pred uložením disciplinárneho opatrenia bola žalobcovi daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa. Žalobca v prvostupňovom konaní tvrdil, že lustráciu vykonal v súlade so zákonom, avšak dôvod lustrácie neobjasnil napriek tomu, že bol pri predchádzajúcej kontrole vykonanej príslušným útvarom Inšpekcie Ministerstva vnútra na to dopytovaný. Neurobil tak ani v odvolacom konaní. Krajský súd preto zhodne so žalovaným nepovažoval za podstatné porušenie procesných predpisov skutočnosť, že prvostupňový orgán napriek žiadosti žalobcu pred vydaním rozhodnutia tohto neoboznámil s výsledkami jeho šetrenia, a to odpoveďami podriadených útvarov o tom, či bolo vedené trestné stíhanie alebo priestupok, v ktorom by figurovala lustrovaná osoba. Služobný pomer podľa zákona č. 73/1998 Z.z. má verejnoprávny charakter, je založený na prísnej subordínácii a požiadavke striktného dodržiavania povinností policajtmi. Tomu zodpovedá aj úprava disciplinárneho konania. Podľa krajského súdu prvostupňovému orgánu nemožno vytknúť, že by nespĺnil povinnosť uvedenú v tomto predpise, ktorý od neho vyžaduje, aby dal možnosť účastníkovi konania vyjadriť sa, obhajovať sa a podať návrhy na vykonanie dôkazov.

14. Nedôvodnou vyhodnotil krajský súd aj námietku žalobcu o porušení procesného postupu prvostupňovým orgánom z dôvodu zmeny skutku a jeho právnej kvalifikácie. Táto skutočnosť nemá podľa krajského súdu oporu v obsahu administratívneho spisu. S poukazom na § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. krajský súd uviedol, že žalobca bol disciplinárne potrestaný za dve disciplinárne previnenia uvedené v oznámení o začatí konania. Oznámenie sa týkalo viacerých disciplinárnych previnení.

15. Vo vzťahu k porušeniu článku 9 písm. c/ Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky k ochrane osobných údajov krajský súd uviedol, že administratívny spis obsahuje dôkaz o tom, že žalobca si heslo nezmenil. Takýmto dôkazom je výstup z informačného systému, podľa ktorého bol žalobca prihlásený do tohto systému, pričom niekto iný ako žalobca, konkrétne kontrolná skupina, vstúpila do informačného systému pod jeho prihlasovacími údajmi, a to nielen užívateľským menom, ale aj heslom. Logicky bez hesla do informačného systému vstúpiť nie je možné. Krajský súd dôvodil, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že každý policajt ako užívateľ informačného systému dostane od administrátora prístup do tohto informačného systému, resp. tento mu prístup zriadi s tým, že mu dá prvotné heslo, ktoré má rovnaké znaky pre každé prvotné heslo, to znamená pre každého užívateľa informačného systému a ktoré pozostáva z rovnakých znakov a mena policajta. Z toho je evidentné, že každý iný užívateľ informačného systému si môže takéto prvotné heslá ktoréhokolvek policajta odvodiť a tak teoreticky tento systém zneužiť. Preto je povinnosťou policajta, ako je uvedené v predmetnom

nariadení, tieto heslá meniť. Keďže bolo v disciplinárnom konaní zistené, že žalobca si nezmenil prvé heslo, ktoré si ľahko odvodí každý užívateľ informačného systému, nesplnil si povinnosť zmeniť heslo tak, ako mu to ukladá vyššie citované nariadenie.

16. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 SSP a keďže žalobca v konaní úspešný nebol, preto mu krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

17. Žalobca podal riadne a včas proti rozhodnutiu krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

18. S poukazom na § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a § 13 ods. 1 SSP namietal miestnu nepríslušnosť konajúceho krajského súdu. V tejto súvislosti uviedol, že v žalobe nesprávne označil ako žalovaného Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici, pričom v čase podania žaloby bolo v postavení právneho nástupcu Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Poukázal na rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 12. decembra 2012 č. SLV-PS-1120/2012, ktorým došlo k zrušeniu Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici ako rozpočtovej organizácie ku dňu 31. decembru 2012. Mal za to, že jeho pochybenie pri označení žalovaného mu nemôže byť na ujmu. Bolo povinnosťou konajúceho krajského súdu preskúmať otázku miestnej príslušnosti a dospieť k poznaniu, že miestna príslušnosť konajúceho súdu nebola daná. V tejto súvislosti rovnako namietal poverenie na zastupovanie pred krajským súdom E. D. E. Š., ktoré vydal riaditeľ Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici H. D. Š. Š.. Mal za to, že na základe zrušenia Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici ako rozpočtovej organizácie H. D. Š. Š. nebol oprávnený vydať poverenie na právne zastupovanie, pretože nebol štatutárnym orgánom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako právneho nástupcu Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici. V konaní pred súdom vystupovalo v postavení žalovaného Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici neoprávnené, keďže nemalo procesnú subjektivitu.

19. Ďalej namietal zistenie krajského súdu o nevykonaní predmetného disciplinárneho rozkazu. Dôvodil, že nielenže v súdnom spise chýba disciplinárny rozkaz prvostupňového orgánu, ale súdny spis neobsahuje ani iné podklady, z ktorých by krajský súd mohol vyvodiť záver, že disciplinárny rozkaz prvostupňového orgánu nebol vykonaný. Preto sa domnieval, že toto zistenie krajského súdu bolo získané nezákonne na základe kontaktu s osobou z prostredia Policajného zboru (podľa žalobcu J. H. D. Š.), pričom postup predsedníčky senátu krajského súdu počas pojednávania podľa žalobcu nasvedčuje tomu, že sa touto osobou nechala ovplyvniť. Mal za to, že predsedníčka senátu sa informáciou o nevykonaní, resp. nevykonateľnosti predmetného disciplinárneho rozkazu snažila žalobcu naviesť na späťvzatie žaloby a týmto postupom preukázala svoju zaujatosť, keďže konala v prospech žalovaného.

20. Podľa žalobcu krajský súd nesprávne právne posúdil jeho žalobné námietky, ktorými poukazoval jednak na nezákonnosť rozhodnutia (disciplinárneho rozkazu) prvostupňového orgánu, ktorý sa nezaoberal návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania a jednak na nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorý sa s dotknutou námietkou žalobcu proti disciplinárnemu rozkazu nezaoberal v tom zmysle, či je alebo nie je dôvodná, ale sám návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania vybavil z hľadiska obsahu. Žalobca konštatoval, že tri návrhy na doplnenie dokazovania podal v prvostupňovom konaní, pred vydaním disciplinárneho rozkazu, s cieľom ho zákonným spôsobom ovplyvniť. Namietal, že z disciplinárneho rozkazu vôbec nie je zrejmé, či, prípadne ako sa návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania prvostupňový orgán zaoberal. Touto skutočnosťou dôvodil aj v odvolaní proti disciplinárnemu rozkazu, pričom žalovaný ako odvolací orgán návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania sám vyhodnotil a vybavil. Odobrením tohto postupu žalovaného krajský súd podľa žalobcu poprel dvojnásťnosť konania. Žalobca neprijal argumentáciu krajského súdu v tomto smere a poukázal na jeho práva ako účastníka konania garantované zákonom v konaní na prvom stupni.

21. Nestotožnil sa s úvahou krajského súdu, že prvostupňový orgán zodpovedal námietku uplynutia lehoty na uloženie disciplinárneho previnenia v odôvodnení už tým, že uviedol, kedy a z čoho sa o

disciplinárnom previnení dozvedel. V tejto súvislosti žalobca konštatoval, že krajský súd sa síce odvoláva na odôvodnenie disciplinárneho rozkazu, avšak v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku ho nemal k dispozícii. Svedčiť o tom má kópia súdneho spisu, ktorú si žalobca po vyhlásení napadnutého rozsudku vyžiadal. V opačnom prípade žalobcovi nebola vydaná úplná fotokópia súdneho spisu, čím mu bolo znemožnené uplatniť procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navyše na posúdenie toho, či v disciplinárnom konaní nedošlo k uloženiu disciplinárneho opatrenia po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, nepostačovalo len rozhodnutie prvostupňového orgánu, ale celý disciplinárny spis, a ten podľa žalobcu krajský súd nemal celý k dispozícii (iba niektoré vybrané písomnosti). Preto ak sa krajský súd zaoberal otázkou plynutia zákonnej lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia a nemal k dispozícii spis z disciplinárneho konania, ktorý obsahuje rozhodujúce podklady pre posúdenie tejto otázky, konal podľa žalobcu bez opory v skutkových okolnostiach, svojvoľne a nezákonne. Krajský súd ale mal k dispozícii písomnosti označené ako „Disciplinárne konanie, vyjadrenie - zaslanie“ zo dňa 05. februára 2015 a „Odvolanie proti disciplinárnemu rozkazu riaditeľa OR PZ Žiar nad Hronom č. 4/2015 zo dňa 13.02.2015“, z ktorých vyplýva zistenie žalobcu, že podanie p. T., ktoré zakladalo dôvod na vykonanie disciplinárneho konania, prišlo z Úradu na ochranu osobných údajov na Sekciu kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a odtiaľ bolo elektronicky doručené do schránky aj prvému viceprezidentovi PZ už dňa 22. septembra 2014. To znamená ešte pred začatím kontroly zo strany Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Podľa žalobcu túto skutočnosť krajský súd účelovo prehliadol.

22. Dôvodil, že prvý viceprezident PZ bol nadriadeným, ktorého disciplinárna právomoc zahŕňala rozsah disciplinárnej právomoci riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Žiari nad Hronom, ktorý rozhodol o uložení disciplinárneho opatrenia v prvom stupni. Ak bolo prvému viceprezidentovi PZ doručené podanie p. T. dňa 22. septembra 2014, mal s poukazom na § 49 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z.z. povinnosť buď vyvodit' dôsledky z porušenia služobných povinností proti žalobcovi (uložiť disciplinárne opatrenie) alebo navrhnúť vyvodenie dôsledkov z porušenia služobných povinností inému nadriadenému. V zmysle uvedeného a s poukazom na znenie § 57 ods. 1 uvedeného zákona mal žalobca za to, že lehota na uloženie disciplinárneho opatrenia mohla začať plynúť už odo dňa 22. septembra 2014. V tejto súvislosti nesúhlasil s posúdením začiatku plynutia lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia žalovaným, ktoré prevzal aj krajský súd a podľa ktorého príslušná lehota začala plynúť až okamihom doručenia záznamu o vykonaní kontroly riaditeľovi Okresného riaditeľstva PZ v Žiari nad Hronom. Taký výklad ustanovenia § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. by podľa žalobcu prichádzal do úvahy iba vtedy, ak by sa pred výkonom kontroly o disciplinárnom previnení nezozvedel prvý viceprezident PZ. Zdôraznil, že ak sa ktorýkoľvek z nadriadených, ktorý má disciplinárnu právomoc podľa interného predpisu dozvie o disciplinárnom previnení, je s touto okolnosťou spojené automaticky začatie plynutia zákonnej lehoty 30 dní na uloženie disciplinárneho opatrenia.

23. Ďalej uviedol, že ak by krajský súd mal k dispozícii disciplinárny spis z konania na prvom stupni, zistil by, že prvostupňový orgán sa snažil do konania súčasne so záznamom z kontroly zabezpečiť celý súvisiaci spisový materiál z kontroly. Do konania so záznamom z kontroly si zabezpečil aj ďalšie tri písomnosti s poradovými číslami 178-001, 178-005 a 178-009, ktoré mu poskytol na základe vlastného rozhodnutia kontrolný orgán. Teda nie prvostupňový orgán určil, ktoré písomnosti zo spisu vzťahujúceho sa ku kontrole sú dôležité pre disciplinárne konanie, ale kontrolný orgán rozhodol o tom, ktoré písomnosti budú poskytnuté z kontrolného spisu a ktoré môže prvostupňový orgán využiť. Preto žalobca navrhol pred vydaním disciplinárneho rozkazu doplnenie disciplinárneho spisu o ďalšie písomnosti súvisiace s kontrolou. Zastával názor, že dotknuté chýbajúce písomnosti mohli mať zásadný dôkazný význam pre rozhodnutie vo veci. Prvostupňový orgán však chýbajúce písomnosti nezabezpečil a svoj postup vôbec nezodôvodnil. Tento nedostatok neodstránil ani žalovaný a navyše sa s námietkou žalobcu vysporiadal konštatovaním, že písomnosti evidované pod vyššie uvedenými poradovými číslami boli postačujúce na zdôvodnenie vedeného disciplinárneho konania. Podľa žalobcu však toto žalovaný nemohol objektívne konštatovať, nakoľko obsah chýbajúcich písomností nepoznal. Chýbajúce písomnosti mohli podľa žalobcu obsahovať významné dôkazy pre konanie a bolo povinnosťou prvostupňového orgánu sa s touto okolnosťou vysporiadať. Navyše žalovaný uvedeným konštatovaním nerešpektoval právny názor krajského súdu vyslovený v skôr vydanom rozhodnutí, ktorým krajský súd

zrušil pôvodné rozhodnutie žalovaného vo veci. Žalobca zdôraznil, že zrušenie pôvodného rozhodnutia žalovaného bolo odôvodnené nevybavením žiadnych odvolacích námietok žalobcu, ktoré mali zásadný význam pre rozhodnutie. Mal za to, že žalovaný sa dopustil rovnakého nezákonného postupu, za ktorý mu bolo zrušené skoršie rozhodnutie, a to len s malým rozdielom, kedy toto nevybavenie zásadnej odvolacej námietky zastieral tým, že to, čo v rámci obsahu námietky bolo vytýkané prvostupňovému orgánu, vykonal sám akoby bol prvostupňový orgán. Argumentáciu krajského súdu poukazujúci na znenie § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. považoval vzhľadom na okolnosti prípadu a dvojnásťnosť konania za neprijateľnú.

24. Žalobca konštatoval, že krajský súd nesprávne aplikoval interný predpis a súčasne poprel zákonné ustanovenia napriek vecným a logickým súvislostiam argumentácie žalobcu, ktorá dokazovala nesprávnu a nezákonnú aplikáciu interného predpisu zo strany žalovaného v súvislosti s konaním žalobcu. Dokazovať to má tá skutočnosť, že podľa výroku disciplinárneho rozkazu žalobca nepreukázal jednoznačný dôvod lustrácie. V tejto súvislosti namietal, že konaním správnych orgánov došlo k prenosu dôkazného bremena zakotveného v zákone na žalobcu. Mal za to, že nebol povinný nič dokazovať a mal len právo podieľať sa na dokazovaní v disciplinárnom konaní. Ide o pravidlá konania zakotvené v zákone č. 73/1998 Z.z., ktoré spolu so žalovaným ignoroval aj krajský súd. Týmto postupom došlo k popieraniu právnej sily zákona, ktorá je vyššia, a preto dodržiavanie pravidiel ustanovených v zákone má prednosť pred pravidlom v internom predpise. Nesprávnu aplikáciu čl. 7 ods. 1 písm. c/ nariadenia č. 57/2012 v znení nariadenia č. 115/2012 dokazuje tá skutočnosť, že žalobca lustráciu osoby vykonal, ale údaje už v ďalšej služobnej činnosti nevyužíval, t.j. údaje získané z lustrácie nespracovával. Zdôraznil, že uvedené ustanovenie interného predpisu pojednáva práve o spracovaní údajov. Význam slova spracovávať si v tejto súvislosti krajský súd vyložil svojvoľne a v rozpore s logikou.

25. Zastával názor, že pokiaľ krajský súd hovorí iba o kompetenciách žalobcu v rámci útvaru, ignoruje tým právny rámec daný zákonmi. Konštatoval, že neexistuje právny predpis, ktorý by vymedzoval žalobcovi rámec kompetencií lustrovať p. T. len v prípade, ak je na niektorom jemu podriadenom útvare vedené konanie o priestupku alebo trestnom čine. Namietal, že krajský súd nezobral do úvahy postup, ktorý žalobca realizoval pri lustrácii a poukázal naň na pojednávaní, pričom zámerne ho v disciplinárnom konaní zamlčal. Uviedol, že disponoval telefónnym číslom, ktorého lustrovaním sa snažil zistiť, kto je jeho užívateľom. Konal tak preto, že súčasne s telefónnym číslom dostal informáciu od osoby konajúcej v prospech PZ, že osoba využívajúca toto telefónne číslo na území mesta Žiar nad Hronom distribuuje drogy. Po zistení osoby využívajúcej predmetné telefónne číslo a jej preverení v systéme REGOB bolo žalobcovi zrejmé, že dotknutá osoba vzhľadom na osobné údaje o pobyte a veku nebude mať súvis s páchaním trestnej činnosti, tzn. žalobca dostal zavádzajúcu informáciu a s údajmi o tejto osobe ďalej nepracoval a nevyužíval ich. Tento postup žalobca považoval za neodporujúci zákonu a súladný s bežnou praxou nadriadených žalobcu, ako aj radových policajtov.

26. Rozporoval výklad ustanovenia § 59 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. zo strany krajského súdu a uviedol, že uvedené zákonné ustanovenie nerieši stret disciplinárneho a trestného konania, ale právoplatných rozhodnutí vydaných v prípade toho istého skutku v trestnom a disciplinárnom konaní. Poukázal na to, že vo veci toho istého skutku sa nemôže viesť konanie tak pred disciplinárnym orgánom, ako aj pred orgánom činným v trestnom konaní. Zdôraznil, že neexistuje zákon, ktorý by umožňoval žalovanému viesť vedome vo veci skutku disciplinárne konanie, ak vo veci toho istého skutku sa vedie konanie trestné. Mal za to, že krajský súd tento ústavný princíp v rámci svojich úvah popiera. Žalobca zastával právny názor, že prvostupňový orgán bol povinný zisťovať, či sa vo veci toho istého skutku vedie tak disciplinárne, ako aj trestné konanie a keď sa tak stalo, bol povinný disciplinárne konanie zastaviť, keďže opadol dôvod konania.

27. Žalobca sa rovnako nestotožňoval s výkladom ustanovenia § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. zo strany krajského súdu. Zastával názor, že pod slovným spojením „právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy“ nemožno chápať len vizuálne nazretie do spisu a ručné vypisovanie obsahu na papier. Pod pojmom „robiť výpisy“ je podľa žalobcu nevyhnutné rozumieť aj vyhotovenie fotokópií listín spisu kopírovacím prístrojom a napríklad aj formou fotenia strán spisu

prostredníctvom fotoaparátu, či vyhotovenie kópií nosičov elektronických dát a pod. Ak sú súčasťou spisu fotografické, zvukové alebo sfilmované obrazy, nie je možné v rámci vypisovania verne a úplne takýto dôkaz zachytiť na papier a zabezpečiť tak podklad pre uplatnenie svojich ďalších práv v konaní. S poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 73/1998 Z.z. mal žalobca za to, že ustanovenie § 237 ods. 2 tohto zákona nebolo koncipované s cieľom brániť vo vyhotovovaní fotokópií spisu účastníkom konania, nakoľko dôvodová správa sa týmto ustanovením vôbec nezaobrá. Zdôraznil, že ak bol bezdôvodne pri uplatňovaní svojho práva ako účastníka konania obmedzovaný v takej miere, že to mohlo mať vplyv na spravodlivé disciplinárne konanie, potom išlo v tejto súvislosti o také porušenie práva, na ktoré mal krajský súd prihliadnuť ako na dôvod zakladajúci nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu.

28. Ďalej žalobca namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. zo strany správnych orgánov, ktorú prevzal aj krajský súd. Považoval za nezákonné, ak sa pri ukladaní sankcie ako okolnosť zohľadnilo to, že prebiehalo iné disciplinárne konanie vo fáze odvolacieho konania. Konštatovanie o tom, že žalobca si neplnil služobné povinnosti v krátkom časovom slede druhýkrát možno jednoznačne až na základe existencie právoplatného rozhodnutia, ktorým bolo ukončené druhé disciplinárne konanie vo veci iného skutku. Až s právoplatným rozhodnutím možno spájať konkrétne právne účinky a tvrdiť, že žalobca spáchal disciplinárne previnenie, t.j. si neplnil služobné povinnosti. Prebiehajúce disciplinárne konanie vo veci iného skutku podľa žalobcu nemôže byť príťažujúcou okolnosťou pri rozhodovaní o uložení sankcie za disciplinárne previnenie, nakoľko iné prebiehajúce disciplinárne konanie sa môže skončiť v prospech žalobcu. V tejto súvislosti žalobca s poukazom na § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. dodal, že krajský súd bez primeraných skutkových okolností konštatoval, že prvostupňový orgán pri rozhodovaní o uložení konkrétneho opatrenia prihliadol na konkrétne skutočnosti a konal na základe konkrétnych úvah, avšak takéto konkrétne skutočnosti a úvahy v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového orgánu chýbajú. Napríklad z disciplinárneho rozkazu nie je možné zistiť, ako a či vôbec prvostupňový orgán prihliadol na to, že žalobca nebol za 19 rokov výkonu služby disciplinárne potrestaný.

29. Podľa žalobcu krajský súd nesprávne vyhodnotil jeho námietku týkajúcu sa porušenia jeho procesného práva ako účastníka konania oboznámiť sa so všetkými podkladmi rozhodnutia správneho orgánu pred jeho vyhlásením. Dôvodil, že v tejto súvislosti nikdy nepoukázal na správny poriadok ani Európsky dohovor o ochrane ľudských práv. Mal za to, že to, čo tvrdil v priebehu kontroly, v priebehu disciplinárneho konania a či uviedol alebo neuviedol dôvod lustrácie, nemohlo mať vplyv na to, či porušenie procesného predpisu je podstatné alebo nie. Preto sa nestotožňoval so záverom krajského súdu, že postup správnych orgánov v tomto smere síce možno považovať za porušenie procesných predpisov, ale nie podstatné. Dodal, že porušenie procesného predpisu bolo tak závažné, že spôsobilo nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu. Navyše si krajský súd v tejto súvislosti podľa názoru žalobcu odporoval, keď na jednej strane konštatoval nepodstatné porušenie procesného predpisu a na druhej strane uviedol, že prvostupňovému orgánu nemožno vytknúť nesplnenie povinnosti zakotvenej v procesnom predpise.

30. Žalobca sa nestotožňoval s konštatovaním krajského súdu, že spis obsahuje dôkaz o jeho nezmenenom hesle. Zdôraznil, že súdny spis takýto dôkaz neobsahuje a rovnako taký dôkaz neobsahuje ani disciplinárny spis prvostupňového orgánu. Poukázal na znenie záznamu z vykonanej kontroly, podľa ktorého žalobca nemal zmenené prvotné heslo do REGOB, k čomu sa vo vyjadrení kontrolnej skupine nevedel vyjadriť. Mal za to, že ide o konštatovanie nepodložené dôkazom. Podľa žalobcu tak krajský súd, ako aj správne orgány tvrdenia o nezmenenom hesle opierajú iba o konštatovanie kontrolného orgánu v zázname z kontroly.

31. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti

ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

33. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov vo veci uloženia disciplinárneho opatrenia, a to za disciplinárne previnenie opísané v úvode tohto rozsudku.

34. Podľa § 13 ods. 1 SSP miestne príslušným je krajský súd, v ktorého obvode má sídlo orgán verejnej správy, ktorý rozhodol v prvom stupni, ak tento zákon neustanovuje inak.

35. Podľa § 35 ods. 1 SSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, orgán verejnej správy a ten, komu ju zákon priznáva.

36. Podľa § 180 ods. 1 SSP žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis neprípúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

37. Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

38. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

39. Podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) disciplinárnym opatrením je zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov.

40. Podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa. Pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

41. Podľa § 57 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najskôr v nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia.

42. Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) disciplinárne opatrenie nemožno uložiť, ak bol policajt za ten istý skutok už právoplatne odsúdený; ak bolo disciplinárne opatrenie uložené skôr, zruší sa s účinnosťou odo dňa uloženia.

43. Podľa § 60 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia vyhlasuje policajtovi nadriadený, ktorý o uložení disciplinárneho opatrenia rozhodol, alebo ním poverený iný nadriadený. Výhlásením rozhodnutia je disciplinárne opatrenie uložené.

44. Podľa § 233 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) oprávnený

orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

45. Podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

46. Podľa § 238 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

47. Podľa § 241 ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

48. Podľa § 243 ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

49. Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

50. Podľa článku 7 ods. 1 písm. c/ nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57/2012 o bezpečnostnej politike Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre oblasť informačných systémov v znení nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 115/2012 (ďalej aj ako „nariadenie o bezpečnostnej politike“) užívateľ informačného systému zodpovedá za dodržiavanie platných bezpečnostných zásad v potrebnom rozsahu na bezpečné využívanie informačného systému a spracovanie údajov na základe preukázateľného dôvodu oprávňujúceho na prístup do informačného systému.

51. Podľa článku 9 písm. c/ nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 164/2013 o ochrane osobných údajov v znení nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 74/2014 (ďalej aj ako „nariadenie o ochrane osobných údajov“) oprávnená osoba mení heslá, ktoré využíva pri vstupe do informačných systémov a aplikácií.

52. Pri rozhodovaní vo veci treba zohľadniť aj skutočnosť, že zákon č. 73/1998 Z.z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto je prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/23/2011 zo

dňa 27. októbra 2011). Uvedené závery vychádzajú aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sú z pôsobnosti článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy, jedná sa najmä o ozbrojené sily a políciu (napr. rozsudok ESĽP vo veci Pellegrin proti Francúzsku č. 28541/95, nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 403/2011 -23).

53. Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v intenciách podanej kasačnej sťažnosti a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutia vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že žalobca sa ako príslušník PZ konaním opísaným v úvode tohto rozhodnutia dopustil disciplinárneho previnenia, za ktoré mu bolo možné uložiť zákonom určené disciplinárne opatrenie. Kasačný súd tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhliadol ich nezákonnosť.

54. Krajský súd konal ako miestne príslušný správny súd v súlade s § 13 ods. 1 SSP. V prejednávanej príhode je riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom orgánom verejnej správy, ktorý rozhodoval v prvom stupni a ktorý má sídlo v obvode konajúceho krajského súdu. Rovnako najvyšší súd s poukazom na § 35 SSP v spojení s § 180 ods. 1 SSP konštatuje, že žalovaný je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku proti disciplinárnemu rozkazu prvostupňového orgánu a ktorý má procesnú subjektivitu priznanú zákonom. V tejto súvislosti je preto irelevantná aj námietka žalobcu súvisiaca s nedostatkom právomoci riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici plk. D.. Š. Š. na vydanie poverenia na právne zastupovanie v konaní pred krajským súdom. Právna úprava zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy sa týka predovšetkým rozpočtu sektora verejnej správy a neovplyvňuje procesnú spôsobilosť orgánu verejnej správy v konaní pred správnym súdom. Krajský súd posudzoval zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vychádzajúc pritom z predloženého administratívneho spisu obsahujúceho nielen samotné rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, ale aj dostatočné množstvo podkladov pre vyvodenie záverov o disciplinárnom previnení žalobcu.

55. Zákonodarca v právnej norme § 57 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2015) ustanovoval lehotu, v ktorej bolo možné uložiť disciplinárne opatrenie za disciplinárne previnenie policajta na 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených policajta, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Z uvedenej právnej normy teda vyplýva, že zákonodarca ustanovil subjektívnu lehotu pre uloženie disciplinárneho opatrenia do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených policajta a objektívnu lehotu do jedného roka, keď toto disciplinárne previnenie policajt spáchal, ako predpoklad pre uloženie disciplinárneho opatrenia v súlade so zákonom.

56. Rozhodujúcou okolnosťou pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je skutočnosť, že ktorýkoľvek z nadriadených policajta sa o disciplinárnom previnení dozvedel, pričom zákonodarca bližšie neustanovuje, ktorú skutočnosť treba považovať za nositeľa vedomosti o disciplinárnom previnení. Najvyšší súd má za to, že pre plynutie subjektívnej lehoty je rozhodujúce, kedy sa nadriadený o disciplinárnom previnení policajta (v tomto prípade žalobcu) reálne dozvedel a nie okamih, kedy mal ktorýkoľvek z nadriadených žalobcu (vrátane prvého viceprezidenta PZ na základe doručeného podnetu p. T.) podozrenie, že k disciplinárnemu previneniu mohlo dôjsť (obdobne vid' rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/66/2016 zo dňa 23. mája 2018). Preto krajský súd správne uzavrel, že subjektívna 30-dňová prekluzívna lehotu na uloženie disciplinárneho opatrenia začala plynúť až odo dňa 16. januára 2015, kedy bol prvostupňovému orgánu doručený Úradný záznam o výsledku kontroly vykonanej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Úradom kontroly, Odborom sťažností a kontroly výkonu štátnej služby z 15. januára 2015, z ktorého sa prvostupňový orgán ako nadriadený žalobcu reálne (po preverení informácií z podnetu p. T.) dozvedel o disciplinárnom previnení žalobcu.

57. Žalobcovi bolo uložené disciplinárne opatrenie za porušenie služobných povinností vymedzených v interných predpisoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a to v nariadení o bezpečnostnej politike a nariadení o ochrane osobných údajov.

58. Najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu uvádza, že podľa logického výkladu čl. 7 ods. 1 písm. c/ nariadenia o bezpečnostnej politike policajť, resp. užívateľ informačného systému zodpovedá za to, že využíva informačný systém a spracúva údaje z neho podľa bezpečnostných zásad len na základe preukázateľného dôvodu oprávňujúceho na prístup do informačného systému. Výklad tejto povinnosti policajta žalobcom, ktorý rozdeľuje pojmy „využívať“ a „spracovávať“, sa vymyká účelu uvedenej právnej normy. Správne orgány oboch stupňov postupovali správne, keď vychádzali zo skutkových zistení, podľa ktorých žalobca ani kontrolnému orgánu a ani počas disciplinárneho konania neuviedol žiadny preukázateľný dôvod pre využitie informačného systému (vykonanú lustráciu). Prvostupňový orgán v rámci disciplinárneho konania za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci si zabezpečoval ďalšie podklady pre svoje rozhodnutie, na základe ktorých preveroval existenciu oprávneného dôvodu na lustráciu dotknutej osoby žalobcom. Preto nemožno ani tvrdiť, že by na žalobcu bolo prenesené dôkazné bremeno. Naopak, bolo jeho povinnosťou preukázať oprávnený dôvod na využitie informačného systému. Najvyšší súd zdôrazňuje, že žalobca mal v priebehu kontroly, ako aj disciplinárneho konania dostatok priestoru na to, aby preukázal odôvodnenosť svojho konania (lustrácie v informačnom systéme), no v priebehu celého konania pred správnymi orgánmi oboch stupňov žiadny relevantný dôvod neuviedol, ale iba spochybňoval závery a postup správnych orgánov. Prvýkrát sa o dôvode na lustráciu p. T. zmienil až v priebehu pojednávania v konaní pred krajským súdom a tento jeho postup sa javí prinajmenšom ako účelový. V konaní pred správnymi orgánmi bolo nepochybne preukázané, že žalobca využil informačný systém (vykonal lustráciu) bez preukázateľného dôvodu.

59. Vo vzťahu k návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania je nutné uviesť, že žalovaný sa v rámci postupu, pri ktorom preskúmal prvostupňové rozhodnutie, disciplinárny rozkaz, v celom rozsahu a odstránil nedostatky dovtedajšieho postupu v súlade s ust. § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. S odvolacou námietkou žalobcu v tomto smere sa vysporiadal, keď správne uzavrel, že prvostupňový orgán mal zo zabezpečených podkladov dostatočne preukázané spáchanie disciplinárneho previnenia žalobcu a ďalšie dokazovanie nebolo potrebné. Týmto postupom nebola porušená zásada dvojinstančnosti konania. Najvyšší súd v tejto súvislosti dodáva, že v súlade so zásadou hospodárnosti konania nie je povinnosťou správnych orgánov viesť dokazovanie dovtedy, kým sa nepreukážu skutočnosti svedčiace v prospech účastníka konania, pokiaľ z vykonaného dokazovania možno bezpochyby vyvodit' záver o disciplinárnom previnení policajta.

60. Ohľadom porušenia povinnosti žalobcu ako príslušníka PZ podľa čl. 9 písm. c/ nariadenia o ochrane osobných údajov bolo z vykonaného dokazovania nepochybne preukázané, že žalobca ako oprávnená osoba nemal zmenené prihlasovacie heslo, ktoré mu bolo pridelené na prístup do informačného systému. Tým konal v rozpore s povinnosťou podľa uvedeného nariadenia. Podobne ako to konštatoval krajský súd, administratívny spis obsahuje dôkaz o tom, že žalobca si heslo nezmenil. Jedná sa o výstup z informačného systému, podľa ktorého sa kontrolná skupina prihlásila do informačného systému pod prihlasovacími údajmi žalobcu. I keď nariadenie o ochrane osobných údajov neobsahuje lehoty, v rámci ktorých je policajť ako oprávnená osoba na vstup do informačného systému povinný meniť prihlasovacie heslo, najvyšší súd súhlasí s názorom krajského súdu, že vzhľadom na nebezpečenstvo zneužitia prístupu do informačného systému je povinnosťou policajta prihlasovacie heslá meniť a žalobca si prihlasovacie heslo od jeho pridelenia nezmenil.

61. Žalobcovi bolo za uvedené disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie spočívajúce v znížení služobného platu o 5% na dobu 1 mesiaca podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. Správne orgány oboch stupňov pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliadali na všetky kritériá v zmysle § 56 ods. 2 uvedeného zákona. V prípade žalobcu sa jednalo o vedomé porušenie povinností policajta, ktoré vyplývajú z dvoch interných predpisov. V zmysle § 60 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. je disciplinárne opatrenie uložené jeho vyhlásením, a preto ak správne orgány v tejto súvislosti prihliadli aj

na v tom čase vedené ďalšie disciplinárne konanie voči žalobcovi v štádiu odvolacieho konania, najvyšší súd súhlasí s názorom krajského súdu, že tento postup správnych orgánov nemožno považovať za sporný. Napokon, v zmysle § 53 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona je možné znížiť služobný plat až o 15% na dobu troch mesiacov, pričom žalobcovi bol služobný plat znížený len o 5% a len na jeden mesiac, čo vzhľadom na závažnosť porušenia služobných povinností považuje najvyšší súd za primerané disciplinárne opatrenie.

62. Krajský súd správne vyložil § 59 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý rieši stret disciplinárneho konania s konaním trestným za jasne vymedzených podmienok, a to až keď je právoplatne ukončené trestné konanie v tej istej veci toho istého policajta. Až keď by bol žalobca právoplatne v trestnom konaní odsúdený, bolo by úlohou správneho orgánu skúmať, či ide o skutok, ktorý je totožný s disciplinárnym previnením a ak by dospel k záveru o totožnosti skutku, bolo by jeho povinnosťou začaté disciplinárne konanie zastaviť. V prípade žalobcu preto nebola porušená procesná zásada ne bis in idem, keďže v čase rozhodovania správnych orgánov o disciplinárnom previnení žalobca nebol za ten istý skutok právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Navyše ako správne poukázal krajský súd, zákon č. 73/1978 Zb. zabráňuje dvojitému potrestaniu v prípade, že by bolo uložené disciplinárne opatrenie za skutok (disciplinárne previnenie), za ktorý by bol policajt neskôr právoplatne odsúdený, k čomu nedošlo.

63. V zmysle § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. majú účastníci konania právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy. Ako vyplýva z predloženého administratívneho spisu, toto právo žalobcu bolo rešpektované. Zákon č. 73/1998 Z.z. správnym orgánom neukladá povinnosť umožniť účastníkovi konania vyhotovovať si zo spisu kópie. Právo na vyhotovenie kópií spisov vyplýva účastníkom správneho konania, ktoré sa riadi ustanoveniami správneho poriadku, ktorého aplikácia je v konaniach podľa zákona č. 73/1998 Z.z. vylúčená. Uvedený postup je síce príliš formalistický, avšak žalobca sa s podkladmi pre rozhodnutie mal možnosť oboznámiť, a ak mu aj nebolo umožnené robiť si kópie zo spisu, nemožno túto vadu považovať za takú, ktorá mohla mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov v prejednávanej veci (obdobne vid' rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/6/2017 zo dňa 21. februára 2018).

64. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov a námietkami žalobcu. Najvyšší súd preto kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

65. Pokiaľ sa týka prípadnej námietky zaujatosti predsedníčky senátu konajúceho krajského súdu, rozhodujúce je, že žalobca v podaní zo dňa 11. októbra 2017 výslovne uviedol, že predmetné vyjadrenie, tvoriace súčasť dôvodov kasačnej sťažnosti nebolo námietkou zaujatosti v zmysle § 90 SSP, nebol preto dôvod o nej rozhodovať. Vyriešenie rozhodnutia vo veci súdneho poplatku za námietku zaujatosti je v kompetencii krajského súdu.

66. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

67. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.